

Élt egyszer egy dombtetőn három fa.

Gyakran beszélgettek, elmondták egymásnak álmaikat, vágyaikat. Az első fa egyszer így szólt:

- Belőlem egy kincsesláda lesz. Megtöltenek majd arannyal, ezüsttel és sok sok drágakővel. Külsőmet is megfaragják, mindenki csodálni fogja szépségemet.

A második fa is elmondta vágyát:

- Belőlem hatalmas hajót fognak ácsolni az emberek. Császárok és királyok fognak utazni rajtam, hogy bejárják a Föld minden zeg-zugát. Utasaim biztosnak fogják érezni magukat rajtam!

A harmadik fa is beszélni kezdett:

- Szeretnék magasra megnőni, hogy az erdő legmagasabb fája legyek. Az emberek mindenhol látni fognak engem a dombon, én pedig arra fogok gondolni, hogy nagyon közel kerültem az istenhez és a mennyek országához. Minden idők legmagasabb fája lesz belőlem, az emberek örökké rám fognak emlékezni.

Elmúlt néhány év, jöttek a favágók. Megnézték az első fát és az egyik ember azt mondta:

- Ez a fa nagyon erős, ha kivágom, biztosan megveszi tőlem az asztalos –, és nekifogott, hogy a fát kivágja. A fa nagyon boldog volt, mert tudta, hogy az asztalos belőle kincsesládát fog készíteni.

A második fánál is megszólalt egy favágó:

- Ez egy nagyon magas fa, a hajógyárban biztosan jó pénzt fogok kapni érte. - A második fa is boldog volt, érezte, hogy álma beteljesült. Nagy hajót fognak ácsolni belőle.

Amikor a favágók a harmadik fához értek, az nagyon elszomorodott. Úgy érezte reményei szertefoszlottak. Egy favágó megszólalt:

- Ezzel a fával nincsenek terveim. Kivágom és anyagát elteszem.

Az első fából az asztalos egy jászolt készített. Betették egy istállóba és megtöltötték szénával.

A második fából egy kis halászcsonak készült. A fa reményei, hogy fedélzetén császárok és királyok fognak hajózni, széjjelfoszlottak.

A harmadik fát szálfákká vágták össze és darabjait egy sötét helyre rakták.

Sok év múlt el és a fák már megfeledkeztek álmaikról. Egy napon egy asszony és egy ember jött be az istállóba ahol az asszony egy gyermeket hozott a világra és a kisdedit elhelyezte a szénával telt jászolba, amely az első fa anyagából készült. A fának eszébe jutott egykori álma és rájött arra, hogy a világ legnagyobb kincsét őrzi.

Ismét elmúlt sok sok év és néhány ember beült egy csónakba, amely a második fa anyagából készült. Az emberek közül az egyik fáradt volt és elaludt. Nagy vihar tört ki és a fa arra gondolt, hogy a belőle készített csónak képtelen lesz ellenállni a hullámoknak. Az emberek felébresztették alvó társukat, aki felállt, a szél felé fordult és elkiáltotta magát: „Béke veled!”. A vihar egy csapásra elmúlt. A fa, amelynek anyagából készült a csónak, rádöbbsent arra, hogy fedélzetén a királyok királya tartózkodik, aki képes volt még a legerősebb vihart is lecsendesíteni.

Végül valaki jött, vállára tették neki a harmadik fa szálfáiból készített keresztet. Terhét egy város utcáján vitte, ahol az emberek szidalmazták és gúnyolták őt. Amikor megálltak, az embert felszögezték a keresztre amit azután felállítottak a dombon. A harmadik fa rádöbbsent arra, hogy álmai neki is megvalósultak, erős maradt, magasan áll egy domb tetején, és nagyon közel került istenhez mert Jézus testét hordja magán.

Amikor úgy látod, hogy a dolgok nem úgy alakultak, ahogyan azt elgondoltad, jusson eszedbe, hogy az istennek tervei vannak veled. Ha hiszel benne, meg fog ajándékozni terved

megvalósításával.

Mind a három fának álmai valóra váltak, talán nem éppen úgy, ahogyan azt egykor elképzelték. Mi sem tudhatjuk, hogy az istennek milyen terveik vannak velünk. Még, ha olyanok is, amilyenek nem vártuk, mert az ő útjai kifürkészhetetlenek.